Litteratur, kreativitet, selvberoenhed og kontakt mellem mennesker.

Otte-ugers forløbet på Nørre Snede skole, ved Peter Høeg.

Ottende nyhedsbrev
Uge 19

Kære alle

De fleste af jer unge skal konfirmeres i løbet af de næste par uger.

Så vi har sidste uge arbejdet med konfirmationstaler og sange.

Det har dels handlet om hvordan man rimer. Vi har trænet rim i cirkler og to og to, rim handler i første omgang om at turde give slip, at turde stole på det første og bedste rim der falder en ind.

Så på melodien til 'Jeg en gård mig bygge vil' og med begyndelsen

Min konfirmation
den bliver kanon

fik vi lavet nogle hurtige skitser til sange.

Det med at skulle rime på kommando minder om en arbejdsmåde vi hele tiden er vendt tilbage til. Hvis I unge ser tilbage på de måneder vi har arbejdet sammen vil I kunne se at det meste af hvad vi har foretaget os har været på kommando, det vil sige der har været en tidsbegrænsning, som regel på få minutter:

I har skullet finde en bevægende begivenhed fra de sidste to døgn, har skullet finde en konflikt fra den sidste uge, har skullet finde på en godnathistorie til et mindre barn, har skullet lære en cirkeldans, alt sammen på kort tid.

Hvorfor det, hvorfor den korte tid, når vi nu samtidigt arbejder med hvordan man undgår at stresse sig selv og andre?

Tidsbegrænsningen skyldes at meget af det vi har arbejdet med er usædvanligt. Det er usædvanligt at skulle finde på en godnathistorie, usædvanligt at skulle mærke indad mod sin egen kerne med lukkede øjne, usædvanligt at blive kastet ud i at skrive et håndskrevet brev til en kammerat eller et familiemedlem der ikke har det godt og ville have glæde af at høre fra jer, usædvanligt at en klassekammerat først hjælper en gennem en kropsscanning og derfor læser højt for en mens man ligger ned.

Når man sammen går ud i det usædvanlige, det usædvanligt kreative, det usædvanligt fordybede, den usædvanlige intense kontakt med en anden, det usædvanlige i at massere en ven eller venindes skuldre midt i skoletiden, så er det vigtigt at hver oplevelse ikke varer for længe.

Tidsbegrænsningen, som er en fast ingrediens når man underviser i kreativitet og empati, er en beskyttelse af jer, er for at vi sammen tør vove et øje fordi vi kan stole på at hvis det skulle opleves som svært så véd vi i hvert fald at denne del slutter om et øjeblik

Det er også for at få jer på banen. Når man sidder i en cirkel og rimer på en fælles konfirmationssang og bare har ét sekund til at finde rimet, så lærer man at stole på det første der falder en ind. Den tillid, til det første og det bedste - læg mærke til at det netop hedder sådan fordi det første som regel er det bedste - opøver man blandt andet véd at skulle levere på kommando (for det er jo ikke en militær kommando, det er en for-sjov-ordre, det er en del af vores fælles leg).

Så er der konfirmationstalen.

Vi talte i sidste uge om vigtigheden af, når man holder tale, at tale langt inde fra sig selv.

Det kræver at man tør se også det svære. Og tør nævne det i sin tale.

Der er ingen familier for hvem alt er lutter lagkage og sødme og lys. I alle familier er der også svære ting.

De bedste taler, både for den der holder talen og for dem der lytter, er hvis talen tør rumme dele af hele billedet, også de svære ting.

I en konfirmationstale, eller i en tale til en rund fødselsdag, ville jeg vælge at lede efter det jeg værdsætter hos den eller dem jeg taler til. Men jeg ville også lige strejfe udfordringerne.

Da min mor fyldte 70 skrev jeg et digt til hende hvori jeg sagde hun var en flodhest.

Jeg elsker flodheste. Jeg har altid syntes at de var så smukke og glatte og elegante, at der var en fantastisk atmosfære omkring dem.

Men de er også Afrikas farligste dyr, det ene øjeblik ligger de og hygger sig i mudderet med familien, det næste øjeblik hører de en cyklist (der er en masse importerede kinesiske cykler i Afrika) og med ét er de oppe af mudderet og i fuld galop efter cyklisten, og man skulle ikke tro det, men flodheste har en fantastisk sprint, hvis den cyklist ikke får rejst sig op i pedalerne så er det slut med Tour de France og med at se godt ud.

Nu håber jeg ikke at der nu kommer 50 konfirmationstaler hvori I siger at jeres mødre ligner flodheste, for så er det ikke sikkert jeg vil kunne vise mig offentligt her i Nørre Snede uden en bodyguard de næste tre måneder.

Men jeg kunne mærke at I fangede meningen, det fremgik tydeligt af de skitser til taler jeg hørte. Meningen er at når man virkelig skal udtrykke sig, og det skal være dybt og også gerne med et lille smil og også kærligt, så skal man turde se på det hele.

I torsdags havde vi Åben Kulturaften på Nørre Snede skole, og bagefter en slags halvofficiel afslutning, jer unge og os otte-ti voksne der har deltaget i undervisningen.

Jeg havde bagt en kage jeg er stolt af, jeg har opskriften fra min mor, I véd, hende den vidunderlige flodhest, og den hedder græde-kage fordi den smager så godt at alle børn og unge der smager den spontant brister i gråd og vil adopteres af mig for at få kagen hver dag.

Jeg kan ikke adoptere jer alle 50, Hanneli ville protestere (og min lille søn, Daniel, der synes at jo flere legekammerater jo bedre, ville være godt tilfreds).

Men jeg kunne godt have lyst til det. For nu er vores forløb sådan set slut.

Dog kun sådan set. Jeg mangler endnu individuelle samtaler med de fleste af jer, jeg kommer til at følge jeres lærere, Janne og Camilla når de hen gennem maj og juni måned går videre med dele af den træning vi sammen har taget hul på.

Og så kommer jeg heldigvis tilbage til august, til en halv dag med hver klasse, og da kommer vores forskere med.

Så jeg siger ikke farvel. Jeg siger på gensyn, og straight from the heart: Jeg glæder mig til vi ses.

Jeres

Peter

PS

Der er også et ps: Dette nyhedsbrev er det sidste, men kun det sidste i denne form. Der kommer et niende i løbet af en uge eller to. Det bliver mere for voksne, det bliver en sammenfatning af mine indtryk af vores tid sammen, af det jeg har lært og af det jeg tror andre kunne have glæde af at høre.